

SOSAI MASUTATSU OYAMA ÚTJA

1923. július 27-én született *Hyung Yee Choi – Masutatsu Oyama* – Délkelet-Koreában, Na Do nevű faluban, a Sárga tenger partjainál található Kinje város közelében, Gusantól nem messze. Évszázadokon keresztül zaklatták a tengerpartok lakóit a kínai és japán kalózok,

állandó rettegésben tartva a becsületes munkából élőket. Nem csak értékeiket kellett féltetniük a hontalan bitangoktól, hanem asszonyaikat, leányaikat is, ezért hatásos önvédelmi technikát alakítottak ki ellenük a kínai és koreai harcművészetek ötvözéséből: *chabee* néven. Ez elsősorban a kínai kéztechnika hatékonyságán alapult. Ez a tömegesen és fegyverrel támadó kalózok ellen eredményes pusztá kezes küzdelem gyakran végződött maradandó testi sérüléssel, vagy halállal, megfutamodásra készítve ezzel a betolakodókat.

Hyung Yee Choi arisztokrata családban született, akik a Cholapuk Do tartománybeli Yangban klánhoz tartoztak. Öt fiú és egy lánytestvére volt. A fúk, akárcsak az apa, szokatlanul erős testfelépítésű voltak. Sun Hyang, Kinje város előjárói tisztségét betöltve, mindig jó példát mutatott, ezért elő-előfordult, hogy eleven gyermekeit atyai pofonokkal segítette vissza az általa jónak tartott útra.

Sosai: „Ebben az időben elég sokat sírtam. Nem a verés fáj, hanem, hogy azt valóban megérdemeltem, pedig oly gyakran határoztam el, hogy olyan ember leszek, aki miatt a szüleinek sohasem kell szégyenkezniük. Imádtam őket, s reméltem, hogy egyszer majd büszkék lesznek rám”.¹

A meglehetősen jómódú család nagy vidéki birtokon élt, ahonnan a gyerekek iskolába jártak, ugyanúgy mint a környéken élő többi gyerek. Hyung Yee is naponta végiggyalogolta a tíz kilométeres keskeny és poros utat, akárcsak a testvérei. Hatvanan jártak egy osztályba, az iskola összlétszáma mintegy négyszáz tanuló lehetett. Őt azonban nem igazán érdekelték az ott hallottak, sokkal jobban szeretett a barátaival halászni, úszni, a szabadlevegőn játszani. Elsősorban a sport, az atlétika kötötte le figyelmét, futballmérkőzéseken, futóversenyeken mutatta meg társainak sokoldalú tehetségét.

---

¹ Dr. Serényi János: *A bátrak harca /Beszélgetések a kalandos életű 10 danos mesterrel, Masutatsu Oyamával*, Budapest, 1988., 14.o.

Dr. Serényi János többször készített interjút Masutatsu Oyamával. Ezekből a beszélgetésekből született meg könyve. Jelen írásomhoz innen idézek, gyakran szó szerint, hogy a Sosai saját szavaiból nyerjünk egy kicsit mélyebb betekintést a Kyokushin karate alapítójának életébe, gondolkodásába, amennyire ő a külvilág számára engedte. Fontos megjegyezni, hogy különféle életrajzi írásokban gyakran más nevek, más megközelítések szerepelnek, mint itt, (pl. Lee-t Ying-nek nevezik és nem kínainak, hanem észak-koreainak tüntetik fel), de tanulmányomban, az ebben a könyvben megjelent interjút tekintem alapnak.

Kisiskolás korában nővére Mandzsúriába költözött a férjével, és hogy ne kelljen a családtól teljesen elszakadnia, a kis Hyung Yee Choit magával vitte. Az először csak néhány hétre tervezett útból, több éves távollét lett. Hyung Yee Choit 9. születésnapjára ajándékként nővére elvitte egy Shirum bemutatóra, amely teljesen megváltoztatta életét. A betakarítás idején rendezték minden évben a Termés Ünnepeket, s ez időben a csúcsemény a nagy Shirum-bajnokság volt; a japán sumo birkózás koreai változataként. Rengeteg birkózó érkezett minden versenyre, főleg Korea északi területeiről. Sok erős aratómunkás akarta összemérni erejét a szomszédos területek erős, izmos képviselőivel. Ez idő tájt, már több éve egy kemény, délről származó férfi uralta a mezőnyt.

Sosai: „A versenyen indult egy hatalmas termetű férfi is, aki nem talált legyőzőre. A nagy hangú bajnok – amikor már nem volt egy kihívója sem – kikezdett a nézőkkel. Ennek során belekötött egy szófukar, idősebb, látszólag gyenge felépítésű kínaiba is. Lee – mert így hívták – egy ideig csak túrt. Végül elfogyott a türelme, és elfogadta a kihívást. Hogy akkor pontosan mi történt, azt ma sem tudom. A lényeg az, hogy a nagyszájú bajnok egy pillanat alatt a földön nyöszörgött. Engem a kilenc éves gyereket természetesen megbabonáztak a látottak. Szerettem volna és is olyan erős- és ügyes lenni, mint a kínai. Megkértem, hogy tanítson meg néhány fogásra. Azt válaszolta, hogy egy-két ütésre, rúgásra megtaníthatna, de az mit sem ér. E helyett egy egész életmódot kellene elsajátítanom, viszont ahhoz túl fiatal vagyok... kérlelésemnek, ha nagy nehezen is, de engedett. Egyszerre edzette a testemet és a lelkemet. Futottam homokzsákkal a lábamon, a hátamon; gyakoroltam az öt-, majd a hüvelykujjamon való kézenállást; ütöttem, rúgtam az erdőben a fák törzsén kijelölt célpontokat... Nagyon sok szamuráj történetet mesélt el nekem. Ezek mindegyike fontos erkölcsi tanulságot hordozott. Gyakran hangsúlyozta, hogy csak visszafogottan örüljek a küzdelemben elért fejlődésemnek. Félt, hogy az elbizakodottság képtelenné tesz az újabb és újabb akadályok legyőzésére. Sokszor példalózott a legnagyobb japán vívó, Miyamoto Musashi (!)² életével, gondolkodásmódjával. Ő 13 évesen nyerte meg az első párbaját, amelyet 16 év alatt még további 59 győztes megmérettetés követett. Emellett 6 háborút is sikerrel és sok-sok győzelemmel vészelt át. A harcról és a stratégiáról vallott nézetei – mint például: 'Ne gondolkozz becstelenül!'; 'Az út a gyakorlásban van'; 'Amikor harcolsz, csak a harcra és a győzelemre gondolhatsz.' – örökre megmaradtak bennem.³”

Hyung Yee Choi ismerte a ki termetű kínait, Lee-t, hiszen a családnak dolgozott saját birtokukon. Tudta róla, hogy egy nagyon becsületes, tisztességes ember. Összebarátkoztak és Lee a kitartó, szorgalmas gyermeket megtanította a chabee alapjaira. Két év múlva, azonban lejárt a szerződése és visszatért szülőföldjére.

Hyung Yee Choi hazaköltözött az apai birtokra, ahol azonban Lee felügyelete nélkül, elveszítette önkontrollját, elbizakodottá vált. Barátainál erősebb termete kiemelte őt közülük, és az igazság bajnokaként viselkedve, megvédte őket a többiekkel szemben. Gyakran keveredett emiatt verekezésbe, és bátorságával kivívta magának a 'kisfőnök' titulust. Az iskolában is sokszor keveredett bajba, mint amikor véletlenül megdobta az egyik kislányt kővel, és, hogy megvigasztalja, karjába kapta és magához ölelte. Ez komoly viselkedési hibának számított

---

² Miyamoto Musashi élete és az Öt elem könyvében leírt útmutatásai később, a Kyokushinkai stílus kialakítása során nagyon fontos útmutatást nyújtottak a *Sosainak*. /szerző megjegyzése/

³ Uo. 14-15.o.

akkoriban, így otthon szigorú büntetés járt érte az apjától. Yee-t nagyon megrendítette, hogy megint magára vonta a családfő haragját, így hosszú ideig nem tudott megnyugodni, keserű önváddal illette magát; újabb fogadalmat tett arra vonatkozólag, hogy megjavul és ezentúl jó fiú lesz.

13 éves korában Szöulba költözött iskolai tanulmányai miatt, de itt szintén összetűzésbe került a környezetével, sőt, a rend őreivel is problémái akadtak. Ezzel, az egyébként nyugodt természetű atya haragját újra megtapasztalta, és határozott, kemény fellépése miatt Yee ismét szegényben maradt.

Abban az időben a politikai, társadalmi helyzet nem kedvezett a koreai népnek, hiszen 1910 óta japán megszállás alatt álltak. Az elnyomók megkövetelték, hogy mindenki megtanulja a nyelvüket, az iskolákban japán nyelven oktattak, a közigazgatást teljesen a saját felügyeletük alá vonták. 1938-at írtak, amikor többek között, a koreai fiatalok nagy része vezető országnak tekintette Japánt, az északi területek lakossága azonban elkeseredett harcot vívott az elnyomó hatalommal szemben.

Hyung Yee Choi a levegő harcosait tisztelte e legjobban, szemében a pilóták különleges emberek voltak. Példaképe, mint annyi más ifjúnak is, Shin, Korea első harci repülőgépezet vezetője volt. A kínai-japán háború nemzeti hőse Hyung Yee Choira akkora hatást gyakorolt, hogy jelentkezett a Yamanashi Ifjúsági Repülési Intézetbe, ahová felvételt nyert. Hazájából sikerült Japánba költöznie, ami a viselkedési problémák miatt, amúgy is időszerűvé vált számára. Repülőgép-technikusnak tanult, de néhány év után, tanulmányai befejezése nélkül, elhagyta az iskolát.

Tokióba utazott, ahol szállás- és ismerősök nélkül bolyongott, honvágy kínozza lelkét, éhség gyötörte testét, s csakhamar ráébredt: ő egy nemkívánatos nemzet képviselője a számára idegen, győzedelmes Japánban. Büszkesége azonban felülkerekedett levertségen, és megfogadta magának, hogy mindennek ellenére, érvényesülni fog, itt az idegenek között is. Végül, Tokió külvárosában, egy szeretetre méltó családnál talált szállást, tőlük bérelt ki egy kis szobát. Japánban szokás volt a bevándorlók körében új nevet választani, ezért a befogadó család előtt tisztelegve választotta magának az Oyama nevet, így lett Hyung Yee Choiból Masutatsu Oyama. Shigeru és Yasuhiko Oyama, a család két fia, később a Kyokushinkai karatéban komoly vezetői beosztást ért el.

Hyung Yee Choi Masutatsu Oyama néven beiratkozott a Takushoku Egyetemre, a harci művészetek fellegrárába, ahol megismerkedett a judoval, és az új ideállal: a nagy tudású, kiváló technikai adottságokkal rendelkező, általa igazi szamurájnak tekintett Kimurával. Bár ő később, külföldi utazásai során, talajvesztett emberré vált, Oyama számára ott és akkor nagyon jó példát mutatott; a technikai tudás, a magabiztos küzdelem, a szuggesztív kisugárzás, az erkölcsi erő, mind azt sugallták, hogy ilyen az igazi harcos!

Sosai: „Kimura a második világháború után évekig az Egyesült Államokban, profi birkózóként kereste kenyerét. Az első esztendőik sikerei után – nem kis mértékben a sötét üzleti ügyek hatására – egyre több vereséget szenvedett. Ettől kezdve a korábbi rajongói, 'barátai' elhidegültek tőle, és ő elindult a lejtőn. Utolsó találkozásunkkor mondta, hogy: >A szamurájok igazsága a XX. században is érvényesül. A világnak csak győztesekre van szüksége. Lehetsz akármilyen jó és rendes ember, vesztesként senkinek sem kellesz!<“

Oyama egy alkalommal véletlenül meglátta az egyetemi shotokan karatésok edzését, mi után elhatározta, hogy ezt ő is kipróbálja. Felkereste a shotokan karate főhadiszállását a – tokiói Toshima-ku negyedhez tartozó, Zoshigaya-ban található – fő dojót. Itt ismerkedett meg Gichin Funakoshi-val, itt vezették be őt a karate misztikus világába. Eddig soha nem látott kéz- és lábtechnikák együttes hatékonysága, a léggör, és a szamuráj szellemiség mind-mind komoly okot adtak arra, hogy ezentúl minden szabadidejét a shotokan dojoban töltsse. Itt végre magára talált, és elfelejthette a kirekesztő japán társadalom miatt érzett elszigetelődését. Látványosan- és gyorsan fejlődött, amikor már majdnem elbizakodottá vált, mestere megérezte rajta a változást és így intette: „3 évbe telik, amíg valaki tisztességesen megtanulja a kéztechnikát, újabb 3 esztendő kell az állások elsajátításához, és megint csak 36 hónapra van szükség az ütőerő alapos megnöveléséhez. És akkor még hol van a többi?”⁴.

Tanulmányai folytatása érdekében és, hogy olcsóbb ételhez tudjon jutni, az egyetem éttermében vállalt munkát. Kitűnt a többiek közül pedáns rendszeretével, tisztaságmániájával. Az igazgató nagyon elégedett volt vele, de a világháború egyre elviselhetlenebbé tette a körülményeket, ott hagyta a konyhát, ott az egyetemet. Az ekkor már két danos shotokan karate mester önkéntesnek jelentkezett a japán hadseregbe, ahol a lehetőségekhez képest hosszú repülő kiképzésben részesült és kamikaze pilóta lett. A rendszeres bombatámadások után, amelyek csúcsa a két atombomba ledobása volt Hiroshima és Nagaszaki városára, japán teljes és egyoldalú kapitulációra kényszerült 1945. augusztus 15-én. Teljes volt a letargia a tűz pusztította Tokióban. A szégyen súlyos terhe nyomta a japánok vállát, és mikor a Birodalomnak le kellett mondania isteni felsőségéről az új kormány javára, a zavar teljes lett. A fiatal koreai, már teljesen japán érzületűvé vált, Masutatsu Oyama szíve is elkeseredettséggel volt tele. Amiért képtelen volt céljait elérni, és, hogy Japán kapitulációja miatt nem került bevetésre, nagyon elkeserítette; úgy érezte: nem teljesíthette be küldetését. A következő időkben, kapcsolatai a szindikátussal és a koreai kérdéssel foglalkozó politikai erővel, felhívta rá a hadsereg figyelmét, ráadásul pénztelensége rossz hírével testőrségre kárhoztatta. Gyakran került összetűzésbe a megszálló, fosztogató amerikai katonákkal, egyfajta ázsiai Robin Hoodként védte a saját- és népe becsületét. A vége 6 hónap börtön lett. Apja szavai, "Egy ilyen kölyök, mint te sohasem érhet el semmit" mindig a fülében csengtek, önvád marcangolta az életmódja miatt, amit folytatott.

Masutatsu Oyamát minduntalan felzaklatta egy régi emlék, amelyet a börtönben töltött idő alatt gyakran újragondolt... Egyszer egy táncversenyen volt a barátaival a tokiói Sano szállodában, ahol az alkohol hatására verekedés tört ki. Mivel ebben a szállodában voltak elszállásolva az amerikai katonák, nem kellett sokáig indok után kutatni, a konfliktus lehetősége a levegőben lógott. Ott volt az a nagyhangú, magas japán férfi is, akiről az a hír járta, hogy gyakran ránt kést verekedés közben. A többszörös gyilkos azért lehetett még szabadlábbon, mert soha nem tudtak tanúkat felsorakoztatni ellene. Az idegen elveszítette a fejét és tényleg hamar megvillant kezében a penge és megtámadta Oyamát. Körbe-körbejártak, amikor a japán hirtelen előreugrott és szúrt. Ő megőrizte nyugalmát, a kést tartó kezét hártotta és visszatámadt; egy hatalmas erejű ütést mért ellenfele fejére... aki azonnal holtan rogyott össze. A bíróság jogos önvédelemnek nyilvánította az

---

⁴ Uo. 16.o.

esetet, de őt nem hagyta nyugodni, hogy embert ölt. A gengszter családját felkarolta, ahol tudott segített a két gyermekes özvegynek, és csak akkor hagyta őket magukra, amikor már biztos volt abban, hogy nem szenvednek hiányt semmiben.

Sosai: „A véletlen úgy hozta, hogy a cellában hozzájutottam egy könyvhöz, amely Musashiról, az én egykori kedves kínai mesterem által annyit emlegetett kardforgatóról szólt. Az volt az érzésem, hogy a mű szinte nekem íródott. Az egyik tanító ugyanis megszidja Musashit, mert a tudását, erejét elfecsérli, ahelyett, hogy a közösség szolgálatába állítaná. Akkor fogadtam meg, hogy kiszabadulásom után mindent ennek fogok alárendelni. A 'hogyan' ekkor még nem is sejtettem. Szabadulásom után arra gondoltam, hogy szélesíteni kellene karate repertoáromat. A shotokanhoz hűtlen lettem, és eljártam Cho Hyung Ju gojukai mester edzéseire. Ő – látva munkámat és meghallva történetemet – egy napon a következőket mondta nekem: >Valójában te már túl erős vagy a többi ember számára. Azt tanácsolom, menj el a Minobu-hegyi buddhista templomba, és meditálj rajta, mit akarsz kezdeni az életeddel, s mit tennél a közösség érdekében.<“

Masutatsu Oyama felvonult a hegyre, ahol az új mestere elmélyült filozófus volt, beható szellemi ismeretekkel és szokatlanul erős jellemmel. Rendkívüli hatással volt rá, és amellet, hogy goju-ryu karatét tanított neki, a Buddha-hívő Nichiren szektába is beléptette. A Nichiren tanítása hangsúlyozza, hogy a harcművészet és a vallásos emelkedettség együvé tartozik. Ő három hónapot töltött a buddhisták között, ahol csak tanult, meditált, fát vágott, házimunkát végzett, de alig edzett, nagyon keveset foglalkozott a karatéval – nem maradt rá ideje.

Akkoriban országszerte gyakran hangoztatták, hogy Japánt a militarizmus tette tönkre, ezért betiltották a fegyverek használatát, mi több, sok dojot erőszakkal be is zárattak. Ilyen körülmények közé érkezett vissza a buddhisták közül a városba az akkor 23 éves Masutatsu Oyama, ahol mindennek dacára fokozott energiával edzette magát újra, s Hyung Yu szavai csengtek a fülében állandóan: „Eddzd a tested, míg fiatal vagy, és nagy ember lesz belőled”. Mestere tanítása ráébresztette, hogy a karate valódi életcél ad, amivel nem csak testét, de szellemét és technikáját is tökéletesítheti. 1946 őszén megnyitotta saját dojóját Tokió közelében, az Eiwa Karate-Do intézetben Sugamiban, nem messze Hyung Yu dojójához, de pár hónap után be kellett zárnia, mert a politikailag helytelenített küzdősport oktatását a hatóságok tiltották. Erőt akart meríteni a buddhizmust tanulmányozásából, így felkereste Eiji Yoshikawát és Shiro Okazit, a két híres író és történészt. Többek között Eiji Yoshikawa írta a legismertebb japán regényt, a *“Musashi”*-t.

Masutatsu Oyama a lelki- és szellemi megújulás után felkészült a háború utáni első Japán Karatebajnokságra, amit 1947-ben meg is nyert. Egy ismert politikus odaadó figyelemmel kísérte végig küzdelmeit. A verseny után magához hívatta, és felajánlotta, ha 1000 napot csak edzéssel tölt, tudása fejlesztésére, ő a megélhetés költségeit vállalja.

Sosai: „Ugye nem kell mondanom, hogy micsoda boldogságot éreztem akkor: végre csak a karaténak szentelhetem az életem.”

Szomorúságot csak a fiatal Chiyako Fujimaki-től – a feleségétől – való elválás okozott számára, de reménykedve, hogy megvárja őt, egyik tanítványával Yashiroval, elvonult Chiba tartományba, a Bonson félszigeten található Kyosomi-hegyre. A 386 méter magas hegy oldalában felépítettek egy kunyhót. A táj gyönyörű volt, tölgy és juhar borította, remek kilátás nyílt a Csendes-óceánra. A

helynek szellemi üzenete is volt Masutatsu Oyama számára, hiszen valamikor (1253. április 28-án) itt alapította meg Nichiren Shonin a Nichiren szektát.

Nichiren, Shonin Dozin Oshu tanítványa volt tizenkét éves korában, majd húszévi kemény és emberpróbáló év után Shonin kinyilatkoztatta az új hitet, ami a Kiyosomi hegyen született: Hokke-Shu néven. A Seijoji templom, ahol Nichiren elmélkedett, ma is áll.

Oyama ide vonult el társával, hogy testét-lelkét megeddze. A saját kézzel épített kunyhóban nem volt se villany, se gáz. Egy lándzsa, egy kard, egy puska és néhány konyhai eszköz alkotta a felszerelést. Ezekon kívül, egy pár buddhista írás, és a Musashi regénygyűjtemény adta a lelki-és szellemi táplálékot.

A kezdet kemény edzéssel telt, viszont az elszigeteltség a hegyek között nyomasztó érzéssel töltött el őket. Nyugtalanul aludtak, rémálmaik voltak és egyre inkább érezték a civilizáció kényelmének hiányát. Masutatsu Oyama jobban tűrte a nehéz, egyszerű életet, mint tanítványa, aki egy éjszaka eltűnt. Oyama ettől kezdve teljesen egyedül maradt a hegyi kunyhóban. Megkülönböztetett nap volt, amikor barátja, Kayama havonta egyszer megérkezett az élelmiszer-utánpótlással és más szükséges dolgokkal, Tateyama városából. Támogatója, ígéretéhez híven, havonta egy-egy ötdolláros csekket küldött, hogy fedezze költségeit.

Az egyedüllét és a nehézségek még keményebben edzésre sarkalták az önkéntes remeteségben élő hegylakót.

Sosai: „Reggelente 4 óra tájt keltem. Ezt futás, majd a vízesés alatti meditáció követte. Rengeteg erőfejlesztő gyakorlatot végeztem. Fekvőtámaszok, hasizomerősítő felületek, szökdelés hegynek fölfelé stb. Pihenésként Miyamoto Musashi történeteit, valamint a zen vallással foglalkozó könyveket olvastam. Délután százas szériákban a különböző ütés- és rúgásfajtákat gyakoroltam. A környező fákra kúszónövényeket kötöttem fel, és azokat 'támadtam'. A technikák gyakorlásánál elsődleges volt a pontosság, majd a gyorsaság, végül, a mind nagyobb erő. 'Ellenőrzésül' a környezetemben található fahusángokat, köveket zúztam szét. Mindig olyan tárgyakat választottam ki törésre, amelyekről éreztem, hogy – ha jól végzem el a gyakorlatot – van esélyem a sikerre. Egyszer azonban egy ilyen módon kiválasztott kő megviccelt. Napokig próbálkoztam – estenként 2-3 alkalommal –, de sikertelenül. Esti meditációim során számtalanszor visszaidéztem az eredménytelen gyakorlatokat, és mindig tudtam, melyiknél mi a hiba. A legnagyobb töréstechnikai gyakorlatok csak úgy teljesíthetők, ha minden együtt van: az erő, a jó technika, a lendület, a koncentráció stb. Végül, úgy a tizedik napon, éreztem, hogy most már 'értem' a kihívást, és képes vagyok minden apró, de a sikerhez nélkülözhetetlen összetevőre figyelni. Végül is széttörtem a követ. ... A testnek nagyon sok olyan része van, amelyet alaposan fel lehet készíteni az életszerű küzdelemre. A fára kötözött növények rendszeres, erőteljes ütése, rúgása alaposan megerősítette csontjaimat, ízületeimet, izmaimat. Akkori, de még inkább a további életem, egyértelműen bizonyította, hogy a megfelelő fizikai, szellemi, technikai felkészülés után az emberi test csodálatos teljesítményre képes. ...Télen a hó nem gátolt az edzésekben. Az viszont megtörtént, hogy a közeli, kisebb vízesés befagyott, így a reggeli meditációhoz egy távolabbi, dúsabb vízhozamú vízesést kellett keresnem. Persze előfordult, hogy a mezítlábas futás során a jég véresre vagdosta a talpamat, vagy, hogy dermedt ujjaim megsérültek az ütések gyakorlás közben. ... Néhány hónap után nagyon szenvedtem a magánytól. Talán életemben először akkor sikerült

igazán legyőznöm magam, amikor egy félév után ellenálltam a kísérésnek, és nem jöttem le a hegyről. Első megoldásként azt találtam ki, hogy leborotválom az egyik szemöldökömet. Arra gondoltam, hogy ilyen rémisztő ábrázattal úgy sem lennék képes az emberek közé menni. Később azonban tovább rosszabbodott a helyzet. Volt egy időszak, amikor már hallucináltam. A madarak csicsergését emberi szónak véltem. Egy idő után már én is beszéltem az állatokhoz. Végül a meditációk túlsegítettek ezen a válságos perióduson. Nagy teljesítménynek tartom, hogy akkor nem adtam meg magam.”⁵

Haja, bajusza többször is hosszúra nőtt, és még háromszor borotválta le, mielőtt végleg elhagyta volna a kunyhót. A reggeli futás folytatódott és az alapok gyakorlása folytatódott. A délután kizárólag a karate edzés ideje volt. Ez idő alatt fejlesztette ki máig híres törési technikáit. Az ugró rúgásokat a gyorsan növvő lenbokrok fölött gyakorolta: ahogy a bokrok nőttek, egyre magasabbra és magasabbra kellett ugrania. Este elmélkedett és hangosan fölolvastott magának a buddhista írásokból; gyakran elemezte a Musashi életéről szóló, vagy az általa írt: *Gorin no so*-ban (*Öt elem könyve*) olvasott tanácsokat. Lelke és szelleme eggyé vált a nagy kardvívóéval. Ő maga ugyan a pusztá kezes technikát részesítette előnyben a fegyverekkel szemben, de a szamuráj szellemiség annyira megérintette belső énjét, hogy ettől kezdve egész életét végigkísérte. Ott a hegyen a nagy harcosok ősi erényét, a halál gondolatával való megbékélést és az erős erkölcsi tartást kapta a szellemektől ajándékba: A *bushido*-t a szamuráj útját, és a *budo*-t, a technikát a szellemiséggel ötvöző életmód irányítóját.

Masutatsu Oyama gyakran játszott bambuszfuvolán vagy festegetett esténként, és hogy meditációi során könnyebben össze tudja fogni gondolatait, egy falra rajzolt körre koncentrált. Már ebben az időben a kört és a pontot, mint saját karatéja elvi alapját kezelte.

Sosai: „A testnek nagyon sok része van, amelyet alaposan fel kell készíteni az életszerű küzdelemre. Amikor megnyertem a Japán Karate Bajnokságot, nagy öröömömbbe egy kevés üröm is vegyült. Ott ugyanis nem lehetett teljes erőből bevinni a technikákat. Úgy éreztem, hogy ez a fajta verseny karate igen messze van az életszerűségtől. Tulajdonképpen akkor jött először a gondolat, hogy e téren valami újat kellene alkotni. ...Minden kétséget kizáróan ott teremtettem meg a kyokushin karate szellemi, fizikai és technikai alapjait.”⁶

Az elvonult életnek azonban 18 hónap után vége szakadt. Politikus támogatója botrányba keveredett, ezért nem dotálta tovább Masutatsu Oyamát. A tartalékok teljes felélése után le kellett vonulnia a hegyről. Elkeseredett ugyan, mert lett volna még dolga, de már így is felkészültebbnek érezte magát a megmérettetésekre, mint amilyen 1,5 évvel azelőtt volt, amikor felköltözött a hegyre. Megtanulta kordában tartani kiemelkedően magas fizikai erejét, szellemét a sok meditáció felkészítette az előtte álló nehéz útra. Mint minden japán ember, ő is a három vallás világában élt, elfogadta, hogy a sinthoizmus, és a buddhizmus szellemvilága segíti, vigyázza őt a mindennapi életben, továbbá, hogy a konfucionizmus tanításai adják az útmutatást élete rögzös útjain.

A másfél éves hegyi tartózkodás után jegyezte meg egy ismerőse, hogy ilyen speciális felkészültséggel, már nem is emberekkel kellene küzdenie, hanem az lenne igazán érdekes, ha

---

⁵ Uo. 25.

⁶ Uo. 27. o.

állatokkal mérné össze az erejét. Ennek hatására elkezdte tanulmányozni a tateyamai vágóhídon található bikák életét. Megfigyelte mozgásukat, elemezte viselkedésüket, bizonyos szituációkban a reakcióikat. A vágóhídon először nem vették komolyan, hogy ő egy bikával szeretne megküzdeni. Hosszas alkudozás után, azonban életében először egy szép nagy állattal, egy 450 kilós bikával állt szemben, hogy próbára tehesse magát.

Sosai: „Nemcsak hogy nem tudtam megütni, de a felbőszült állat csaknem agyon taposott több nézőt. Sokan fogadták kárörömmel a sikertelenségemet. Engem viszont minden arra sarkalt, hogy elemezzem az elkövetett hibáimat, és törekedjek a nem mindennapi feladat megoldására. Állandóan edzettem ökölcsonjtjaimat, egyre nagyobb és keményebb bütykeim nőttek. Többször bebizonyítottam, hogy pusztá kézzel több cserepet tudok eltörni, mint a vágóhíd legerősebb mészáros a taglóval. Az erő tehát adva volt az eredményhez. Egy valamit azonban csak később fedeztem fel: az ütés akkor a leghatásosabb, ha az állatot a levegő kilégzését követő pillanatban éri. A második próbára a marhafarmon került sor. A nézők nem kis megrökönyödésére egyetlen jó ritmusú csapással leütöttem a bikát.”⁷

53 bika felett diadalmaskodott élete során. Nem feltétlenül ölte meg őket, hiszen a győzelem volt a fontos, nem az állat halála: sokszor csak leteperte őket a földre szarvuknál fogva, vagy letörte tőlük azokat. Éppen ezért nagyon sokszor támadták, az állatvédők, többször fel is jelentették a bikák elleni küzdelmei miatt. Oyama nyilvánosságra hozta, hogy csak levágásra szánt vagy beteg bikák kerülnek kiválasztásra, vagy kimondottan olyan speciálisan képzett állatokkal állt ki, amelyeket bikaviadalokra szántak. Ezzel pedig sok torreador és bikaviador haragját zúdította magára, mert féltették saját produkciójuk értékét, ha egy bikát már pusztá kézzel is el lehet pusztítani. 1957-ben történt egy majdnem végzetes esemény, amely a sok ellenlábásnak elégteltelt eredményezett.

Sosai: „A bikaviadaloikat különösen kedvelő Mexikóba szólított a szerződése. A pusztá kezes küzdelemre rengeteg ember volt kíváncsi. Sajnos a harc megkezdése előtt hatalmas eső zúdult az arénára. Szerettem volna elnapolni a fellépést, a vendéglátók – a már a helyszínen tartózkodó nézőkre való tekintettel – ehhez nem járultak hozzá. A már megszokott módon, a felém rohanó állat elől félre akartam ugrani, majd ezzel egy időben lesújtani. A sáros talajon azonban megcsúsztam, a bika szarva a mellembe fúródott. Mint később megtudtam, az orvosok az első napokban nem nagyon bíztak a felépülesemben. A karatében edzett fizikumom azonban legyőzte az iszonyatos sérülést, és 6 hónap múltán, ha siralmas állapotban is, de újból felvehettem fehér dogimat”⁸

1950 elején tért vissza Tokióba az akkor huszonhat éves Masutatsu Oyama. Hírneve egyre nőtt, ahogy terjedt a szóbeszéd hatalmas erejéről. Az karate verseny bajnoki címe, a hegyi edzések és a bikaszarvak letörése nagyon népszerűvé tették. Akkoriban már érettnek érezte magát, önbizalma is nagyon megnőtt. A koreai követségen helyezkedett el testőrként, 1951-ben pedig, mint oktató dolgozott az US Army különböző bázisain. Az általa kifejlesztett kyokushin karatét egyes bázisokon egészen a hatvanas évek közepéig oktatták. Ő újra kezdte a judo edzéseket is, hogy a

---

⁷ Uo. 31. o.

⁸ Uo. 31.o.

dobásokat és fogásokat gyakorolja. Összesen mintegy négy évig edzett a Sone dojóban, és megszerezte a 4. dan fokozatot.

1952-ben egy amerikai üzletember – jó bevétel reményében – meghívta őt, egy 1 éves bemutató körútra hazájába. Elfogadta a felkérést, mert nagyon jó lehetőségnek tartotta a kyokushin karate népszerűsítésére. A chicagói Profi Birkózó Szervezetben megismerkedett egy honfitársával, aki akkor már hivatásos birkózóként kereste kenyerét, így a bemutató körúton állandó partnerek lettek. 32 államban léptek fel az USA területén, majd Kanadába, Mexikóba és Kubába is eljutottak.

Sosai: „Szinte napról napra mind több fejtörést okozott nekem, hogy miként tudnám karatémat tovább adni az érdeklődőknek. Egyre nőtt tanítványaim száma, akiktől – és ez akkor így volt természetes – egy fillér tandíjat sem fogadtam el. Rá kellett azonban jönnöm, hogy ilyen módon nem tudok elég időt fordítani rájuk, hisz edzés mellett pénzkeresettel is kellett foglalkoznom; ráadásul az oktatás számomra kiadást jelentett. Így igazán kapóra jött az amerikai meghívás. Úgy éreztem, hogy e módon megkereshetem a tanítás anyagi alapjait, ráadásul egy másik kontinensen népszerűsíthetem imádott karatémat.⁹

Profi bokszolókkal, birkózókkal, pankrátorokkal küzdött meg, gyakran pénzdíjas versenyeken is részt vett.

Sosai: „Azt tudtam, hogy elméletileg súlyosan megsérülhetek, netán halálomat is lelhetem a küzdőtéren. Tisztában voltam azonban felkészültségemmel, erőmmel, így úgy éreztem, van alapja a magabiztosságomnak. Annak, viszont kimondottan örültem, hogy megmérgettem önmagam, de ami ennél is fontosabb, megmérgettem a karatét. ...A legtöbb mérkőzésem csak néhány másodpercig tartott. A harmadik vagy negyedik kéz-, illetve lábtechnikám szinte mindig földre küldte az ellenfeletem. ...Sokfelől kaptam meghívást. Az emberek többsége – persze érthetően – csak saját szemének hisz. Újabb és újabb helyeken kellett bizonyítanom a kyokushin karate erejét. Thaiföldön például egy thai bokszbajnok ellen szerveztek mérkőzést vendéglátóim. Ez egy igazi presztizscsata volt, hiszen korábban a fiú többször győzött már karatékák ellen. A tikkasztó, párás hőségben harci dobok kíséretében kezdődött a küzdelem. Életem talán legnehezebb – szorítóban eltöltött – percei következtek. Már az első pillanatokban éreztem, hogy kiváló ellenfélre akadtam. Ő gyanakvásomat hamar bizonyossággá változtatta. Számomra ma is érthetetlen módon – egy nyilvánvaló rövidzárlat hatására –, rossz ütemben indítottam egy rúgást. Ő elmozdult, majd jobb lábával földre küldött. Miközben feltápáskodtam, tudtam, hogy még egyszer nem hibázhatok. Néhány másodpercen át csak 'kóstolgattuk' egymást. Azután azonban rögtön befejeződött a küzdelem. Ismételten bebizonyosodott, hogy egyetlen átgondolatlan, elhamarkodott lépés – rossz esetben – akár végzetessé is válhat. És ez nem csak a karatéra igaz... Legtöbbször – a szem, az ágyék, a gerinc, a térd kivételével – minden testfelület támadható volt. Mindenki azokat az elemeket igyekezett alkalmazni – rúgás, ütés, dobás, földharc stb. –, amelyeket pályafutása során a legjobban megismert. Voltak azért különlegességek is. Előfordult, hogy 2 vagy 3 ellenféllel harcoltam.”¹⁰

---

⁹ Uo. 35. o.

¹⁰ Uo. 37. o.

Nagyon sok törésgyakorlatot mutatott be. Tört deszkát: kézzel, ököllel, homlokkal. A gyorsaság, az erő és a pontosság együttes hatékonyságát többször is demonstrálta whiskys üveg nyakának kézzel való leütésével. Esetenként ezt megismételte 2, majd három üvegen is. Nagy sikere volt a formagyakorlatoknak is, amikor a megfeszített izmain faléceket törtek el. Soha nem verekedett azonban az utcán; ha provokálták, és tehetett, kitért a harc elől.

Miután visszatért Japánba, egy filmes barátja felajánlotta, hogy felveszi egy bika elleni küzdelmét. Oyama felismerte, most itt az alkalom a nagy tette, ha győz, a karate, amit csinál, világhírű lehet. Most bebizonyíthatja a sok kemény edzés eredményét. Elfogadta az ajánlatot, ami azt jelentette, hogy egy három hónapos különleges edzéssel teli időszak várt rá. Tanulmányozta a bikák szokásait és különösképpen gyengéiket igyekezett kiismerni. Több vágóhídon is megfordult, hogy kipróbálja ütéseinek erejét a levágott bikák szarvain. Hogy sikerrel tudjon kiállni a bika ellen, tudta, hogy a 100 métert 15, de inkább 13 másodpercen belül kell futnia, ami azt jelentette, hogy súlyát 80 kilóra kellett csökkentenie. A folyó túlszárnyán együtt futott a bikákkal, hogy tesztelje a gyorsaságukat. Mindennapi rutinedzésként négykor kelt; nyolc kilométeres futással kezdte a napot, a Hachiman templomig és vissza. Reggeli után kétórás karate edzés következett, délután ugyanaz három órán keresztül.

Shochiku Motion Pictures Co. emberei forgatták a filmet, egy tengerparti részt választottak helyszínnek, Tateyama közelében, Yawataanál. A bika súlya 500 kilogramm volt, szarva 25 cm hosszú, tövével 7,5 cm átmérőjű. A küzdelem kezdetekor Masutatsu Oyama megragadta az állat fejét és megpróbálta a földre dönteni, de komoly ellenállásba ütközött. Terve az volt, hogy az állatot a földre rántja, majd ott letöri a szarvát. Öt perc küzdelem után mindketten kezdtek fáradni. Ekkor a bika hirtelen rátámadt ellenfelére, aki a hátára esett, és a méretes szarv felsértette mellkasát. Masutatsu Oyama hatalmas erőfeszítéssel állt talpra és sikerült hátrátnia az állat támadását. Észrevette, hogy a bika ugyanolyan fáradt, mint ő, és megpróbálta leütni a szarvait álló helyzetben, de nem járt sikerrel. Ezután úgy gondolta, hogy a bika fejét mereven a földhöz kell szorítania, ha le akarja törni a szarvakat. Újabb támadásba kezdett, megpróbálta teljesen kimeríteni az állatot. Végre sikerült lebirkózni, és jobb kézzel lecsapni a szarvait. Sikerrel járt – nem ölte meg a bikát, de legyőzte: pusztán kezes küzdelemben. A bemutató harmincnégy percig tartott.

Masutatsu Oyama nagyon elégedett volt az eredménnyel. Szemléltette ország-világ előtt, mire tesz képessé a kemény edzés és a karate. Sikerült bebizonyítania, hogy mekkora önuralommal rendelkezik, ugyanakkor hírnevet szerzett magának, amely segítette célja elérésében. Megnyitotta első szabadtéri dojoját, Mijiróban, Tokió egyik városnegyedének parkjában. Kenji Masushima volt első segítőtársa, nem sokkal később csatlakozott Eiji Yasuda is az edzések megtartásához. A kyokushin híre rengeteg embert vonzott, kezdetben 300-an edzettek a szabadtéri dojóban. A kemény technikai munka, a rengeteg erőnléti feladat és hatékony, de fárasztó küzdőmódszer vonzotta a karatézni vágyókat, bár éppen ezért, sokakat el is riasztott.

A nehéz körülmények, a változó időjárási viszonyok között tartott edzések megalapozták a kyokushin karatékák jó hírét, de az ellenzők táborát is megerősítették. Masutatsu Oyama azonban nem törődött semmivel. Határozott terve volt: a kyokushin karatét minél több emberrel megszerettetni és bebizonyítani, hogy a kitartás, összpontosítás, erő és ügyesség együttes hatásaként bárki legyőzheti a másikat, legyen az kistermetű vagy óriás, képzett- vagy képzetlen, de hatalmas

erejű ellenfél. Jó példával járt elől. Mindig együtt edzett a tanítványaival, és testi fejlődésüket a szellemiség erejével egészítette ki.

Sosai: „Nem kevesen bíraltak edzéseim mennyisége és intenzitása miatt, mondván, ez tönkre teszi az emberi szervezetet. Az elért eredményeim, majd tanítványaim látványos fejlődése kétségkívül engem igazoltak. A dojomban például állandó jelszó volt, hogy 'Minden nap döntsd meg az előző napi rekordodat!' Ez érvényes volt a fekvőtámaszokra, a szökdelésekre, a hasizomgyakorlatokra stb. Hatalmas lelkiezőt ad az embernek, ha látja, ha érzi, hogy napról napra ledönt egy korlátot, ha folyamatosan megjavítja előző csúcseit. ...Ez nem társastánc, ez nem művészi torna, ez egy harci művészet. Érthető módon nagyon sok olyan eleme van, amelyet csak az elméletben nem lehet elsajátítani. Ugyanakkor azokra az erőpróbákra, amelyeken én mentem végig, tanítványaimnak már nincs szükségük. Annak idején bebizonyítottam, hogy az edzett karatéka mi mindenre lehet képes. Nekik már nem a kyokushin erejét, hanem saját maguk felkészültségét kell bemutatniuk. Éppen ezért nem támogatom azokat a törekvéseket, hogy csupán a harc, a virtus kedvéért veszélyeztették egészségüket, életüket.”¹¹

A szabadtéri dojo megnyitása óta két év telt el, és egyre nagyobb szükségletnek tűnt egy valódi, fedett dojo. Végül is sikerült találni egy termet, amit egy balettstúdióval közösen használtak a Rikkyo Egyetem mögött Ikebukuróban, nem messze attól a helytől, ahol a ma is létező *Honbu* áll.

A „Kyokushinkai” megszületése egy templomi szertartás során történt, a Mitsumine-san hegyen. A *Kyokushin* név jelentése: „Az igazság legvégső egyesülése”. Az ezt jelentő három kanji jelet egy kalligráfus mester, Haramotoki festette meg, amely hivatalosan is felkerült a dogi kabátjának bal oldalára. A zen szerzetesek a meditáció során az ég felé emelték kezüket, összetéve úgy, hogy nyílás maradt a hüvelyk és a mutatóujj között. Masutatsu Oyama a hegyen töltött hosszú meditációk hatására ezt választotta a kyokushinkai szimbólumának ez a kanku. Értelmezése a karatéban: az ujjak találkozásánál az egységet, összetartozást szimbolizálja, a kiszélesedő rész az erőt, a kör közepe a végtelent, a távoli célt jeleníti meg.

Masutatsu Oyama karatéjának először volt neve és szervezete. A dojóban, japán szokás szerint felállított egy shinto szentélyt. Mindig nagy hangsúlyt fektetett a szellemiség erejének tiszteletére, mert saját hite szerint, ha nem segítették volna rögös élete útján az istenek, nem teljesülhettek volna álmai. A meditáció épp ezért, minden edzés elején és végén kötelező jellel volt jelen a dojóban. Ez alatt készítették fel testüket és lelküket a kemény munkára, és ezzel fejezték be, mondtak köszönetet azért, hogy kyokushint gyakorló karatékák lehetnek.

A fedett dojo megnyitása idején, Masami Ishibashi és Ken Minamoto voltak a segítőtársai. Eiji Yasuda és Masami Ishibashi ma is tagjai a szervezetnek, mindketten magas dan fokozat birtokosai. Az ötvenes évek végén Masutatsu Oyama gyakran vett részt egy-egy hónapos külföldi utakon, ilyenkor instruktoraik tartották az edzéseket. Mindegyiküknek előzetes tapasztalataik voltak goju-ryuban, illetve shito-ryuban, tudásuk sokat jelentett a kata- és technikai edzéseken.

Shihan Yuzo Goda – hét danos mester, saját dojója van Tokióban – az első tanítványok közül való, gyakran mesélte azokról az időkről: minden ötletet kipróbáltak a gyakorlatban, hogy lássák, használható-e. A küzdés hamar bevezetésre került a kezdők számára is, gyakran az alapok

---

¹¹ Uo. 42. o.

megtanítása előtt. Az egymás elleni harc teljes kontakttal ment, amit sokan nem tudtak megszokni és elhagyták emiatt a dojot. A hatékony küzdelem és a kemény fizikai munka volt az edzések alapja, nem úgy, mint a hagyományos karatében, ahol a technikai felkészítés a legfontosabb. Sokaknak nem volt eleinte karate gi-je, saját készítésű ruhát, vagy judo-git viseltek helyette.

Shihan Bobby Lowe, Amerikában élő kínai mester, egy hawaii bemutató után Tokióba költözött, hogy intenzíven eddzen abban a karate stílusban, amit olyan hatásosan mutatott be Masutatsu Oyama. Lowe, hosszas tanulás után, létrehozta az első Kyokushin dojot Japánon kívül, sok év folyamatos munkája eredményeként 8 danos mester lett.

Masutatsu Oyama Délkelet-Ázsiába utazott azzal a céllal, hogy jobban megismerhesse az ázsiai harcművészeteket és természetesen, hogy próbára tegye velük szemben saját képességeit. Ellátogatott Okinawára, Jávára, Thaiföldre és Hongkongba. Ez utóbbi helyszínen alkalma volt találkozni egy idősebb, Chin nevű kínai mesterrel, rövid ideig együtt is edzettek. Masutatsu Oyama később nagy tisztelettel és csodálattal beszélt róla. Chin technikái a kör mentén mozogtak, és védték a támadásokat, amit a kyokushin dojok attól fogva átvettek és beépítettek a saját munkájukba.

Masutatsu Oyama 1958-ban elérkezettnek látta az időt, egy könyv kiadására, *Mi a karate* címmel, amelyben saját tudásának lényegével ismerteti meg az embereket: a pusztá kezés küzdelem olyan múltra tekint vissza, és olyan jövő áll előtte, hogy az állandó fejlődése elengedhetetlen folyamat. Nem várt sikert aratott vele, az évek során több mint 250000 példány kelt el belőle. 1959-ben az FBI meghívta tanítani Amerikai Egyesült Államokba, Washingtonba. Itt ismerkedett meg Donald Buck-kal, akinek segítségével megalapította az első dojot a tengerentúlon, San Fransiscoban.

A kyokushin karate terjedése az egész világon megkezdődött, és egyre-másra nyíltak a dojok, a különböző országokban. *1964-ben megnyílt a tokiói Honbu.* Az fő dojonak négy emelete volt, az öltözők az alagsorban kaptak helyet, a recepció és a kisebbik edzőterem a földszinten, a nagyobb az emeleten kapott helyet. A második emeleten irodák voltak, az épület felső részére lakószobákat építettek. A világ minden tájáról sereglettek a Honbuba a karatézni vágyók az élő legendához: Masutatsu Oyamához. Ő pedig kialakította az *uchi deshi* rendszert, azok számára, akik a nap minden percét a kyokushin karaténak akarták szentelni. Évente 10-15, még tanuló fokozatú karatéka kapott lehetőséget, arra, hogy bejusson, és ingyen lakjon a Honbuban. Nagyon kemény, hierarchikus felépítésű, komoly fizikai- és lelki terheléssel járó három év várt azokra, akik ezt az utat választották. Az idő lejártá után a kyokushin karate edzőivé váltak, gyakran külföldön tanították a karatékákat. Sok kiváló mester segíti a kyokushin útjára lépőket, közöttük található Masutatsu Oyama egykori fogadott testvére, Yasuhiko Oyama is.

Sosai: „Kezdetben jó néhány tanítványnak csalódást okozott a Honbu. Azt hitték, hogy idejönnek, a mesterek elmondják a titkos technikákat, és ők ezt pár hónap alatt elsajátítják. Ez persze lehetetlen, hiszen a tudás megszerzéséért mindenkinek saját magának kell megoldoznia. Mint ahogy a régi mondás kifejezi: „Te elviheted a tehenet inni, de helyette nem ihatsz!” Pusztán attól senki nem tanul meg egy rúgásfajtát, hogy mestere elmagyarázza a technikát. Ha azonban rúg 100000 körívest, akkor a végén már konyít valamit a dologhoz. Persze az éremnek van egy másik oldala is. Instruktoraim figyelmét mindig felhívom arra, hogy ne utasítsanak egy tanítványt – mondjuk – 1200 ütésre mindaddig, amíg ezt ők maguk is meg nem csinálták. A Honbu egyik

alapszabálya: „Légy kíméletlen önmagaddal szemben, de légy kíméletes mások iránt!”...Sokszor kérdezik tőlem, hogy ki a kedvenc karatékám. Erre csak azt tudom válaszolni, hogy azokat szeretem a legjobban, akik reggeltől estig edzenek, akik a harcban és az életben egyaránt kyokushin karatésként megállják a helyüket. Bámulom és becsülöm a 'nagyszívű' küzdőket, a kilátástalan helyzetből fordítani tudókat, a becsülettel vesztőket. Minden jó harcost elismerek, még akkor is, ha az ellenfelem. Ugyanakkor megvetem a lélektelenül küzdőket, a nagyszájúakat. Természetesen közel állnak hozzám azok, akik komoly áldozatokat hoztak azért, hogy a kyokushin karaténak szenteljék életüket.”¹²

Ugyan ebben az évben (1964) megalakult a Nemzetközi Karate Szervezet (IKO), Eisaku Sato lett az elnök, az alelnök Matsuhei Mori, az igazgató Masutatsu Oyama lett. Mikor Sato-t később, 1966-ban Japán miniszterelnökévé választották, helyét Mori vette át, Hideo Shiotsugo lett az alelnök. Helyüket Mori 1985-ben bekövetkezett haláláig megtartották. Akkor változott Kancho Oyama címe Sosai-ra, a szervezet vezetőjére.

1969-ben megtartották az I. Japán Országos Nyílt Karate Bajnokságot, amit attól kezdve minden évben megrendeztek, 1975-ben az I. Nyílt Karate Világbajnokságot, a tokiói harci művészetek fellegrárában, a Budokan-ban szervezték meg.

Sosai: „Különös és számomra először érthetetlen módon, a csarnok elzárkózott a versenytől. Az indok először az volt, a kyokushin karate nem igazán elismert küzdőművészet. Azután azzal érvelt, hogy nem lesz elég néző. Ez megint nevetséges volt, hiszen más, korábbi versenyeken tízezer fölötti volt az alkalmankénti nézőszám. Elhangzott az is, hogy nálunk vér is folyhat. Ekkor visszakérdeztem: „És a csarnokban megrendezett profi bokszmeccseken ilyen nem fordulhat elő?”¹³

Végül is itt rendezték meg a VB-t, mint ahogy a későbbiek is. A küzdelmek védőfelszerelés nélkül folytak, súlycsoportok nélkül.

A III. Nyílt Kyokushin VB-n történt, hogy Kancho Oyama beavatkozott a bírói döntésbe: „Őrjöngött a 25000 néző, amikor a tokiói Nippon Budokan küzdőterén – a legjobb 8 közé kerülésért – szembekerült egymással az előző világbajnokság győztese, a hazai Makoto Nakamura és a brit Michael Tompson. A 32 éves, 120 kilós japán iszonyú erejű rúgásaira gyakran és sikeresen 'válaszolt' a 83 kilós, mindössze 21 éves trónkövetelő. A menetidő lejártakor a szakértők döntő többsége a döntetlenre szavazott. A kisebbség – és ezúttal idetartoznak az elfogulatlansággal aligha 'vádolható' csokornyakkendős urak – Nakamurát hozták ki győztesnek. ...Masutatsu Oyama magához rendelte a bírókat. Néhány szót váltott velük, majd a hangosbemondó a következőket közölte: Kancho Oyama azt mondta, hogy egy világbajnok nem mehet tovább ilyen kétes győzelemmel. A kyokushin szellemnek megfelelően neki egyértelműen be kell bizonyítania, hogy ő a legjobb. A bírói döntés semmisnek tekintendő, így hosszabítás következik”¹⁴

Sosai: „Szükséges volt közbeavatkoznom. Nagyon fontos, hogy ki miképp szerepel egy ilyen rangos versenyen. De ennél nekem sokkal fontosabb, hogy az illető hogyan él, hogyan edz, hogyan viszonyul az idősebbekhez, a társaihoz! Mi először önmagunk gyarlóságait akarjuk legyőzni!

---

¹² Uo. 104.o.

¹³ Uo. 43.o.

¹⁴ Uo. 5.o

Higgye el, a jogos, de tisztességes vereségnél jobban fáj az érdem nélküli győzelem!...Ott belül Nakamura mindenkinél jobban érezte, hogy a mérkőzés döntetlen volt. Ha ennek ellenére továbbjut, akkor ez a dicstelen győzelem az egész további versenyen nyomasztotta volna.”¹⁵

Masutatsu Oyama nagyon komoly kapcsolatot tartott fent a különböző médiák képviselőivel, mivel hitt abban, hogy karatéja népszerűségének alapja a hitelesen tájékoztatás. Ezen kapcsolatok eredménye, többek között, az 1979-ben elkészült a Masutatsu Oyama életét feldolgozó film. Az idők folyamán egyre inkább közéleti személylé vált, gyakran tartott politikai szónoklatokat is.

Az új dojok nyitását nagyon komoly feltételekhez kötötte, mindig odafigyelt arra, hogy ne válhasson a pénzcsinálás eszközévé, és megmaradjon a kyokushin karate becsülete. A stílus terjeszkedése rendkívüli módon felgyorsult, ma a világ több mint száz országában, sok-sok millió karatéka ölti magára a kyokushin dogit.

Sosai Masutatsu Oyama 1994. április 26-án – a számára is leküzdhetetlen kórban – tüdőrákban meghalt. A modern technika vívmányaira támaszkodva, orvosai szerint, még sokáig eléldegélhetett volna, de ő nem járult hozzá, hogy gépek, mesterséges eszközök segítségével tartsák életben.

Sosai: „Minden karatéka életében egyszer csak eljön az az idő, amikor fel kell mérnie az eddigi munkáját, sikereit, balsikereit, s azután át kell gondolnia, hogy mit is vár karatés pályafutása második – az előzőnél minden bizonnyal rövidebb – szakaszától. Ezt a számvetést jómagam is elvégeztem már. Döntően sikerült megvalósítani azt a célt, hogy tanítványaim állandó küzdelmet folytassanak a tökéletesség megközelítésért, a belső békéjükért és emberi kapcsolataik békességéért. Elértük azt is, hogy az emberek nem félelemmel, hanem a tevékenységünk, a felkészültségünk iránti tisztelettel néznek ránk. Azt hiszem, hogy sok millió főt tömörítő szervezetünkben alig akad olyan tag, aki ne értené, hogy minden egyes karatéka viselkedése, életmódja, edzőmunkája hatással van a megítélésünkre. ... Idővel persze a legerősebb harcos felett is eljárnak az évek, és gyengévé válik, hisz a jó ló sem lesz örökké jó ló. No és, hogy mit csinál egy ilyen ember, mint én, ha megöregszik, s jön helyette egy nála minden tekintetben erősebb ember...? Hm... akkor fogja a dogiját... és elmegy!”¹⁶

Édesapja, ha megéri, büszkén emelhetne volna magasba fejét, hogy a fiatal, rakoncátlan csikó mivé fejlődött... s talán főhajtás a szülői szellem emléke előtt a Kyokushinkai jelmondata is:

OSU-NO SEISHIN! – SOHA NE ADD FEL!

---

¹⁵ Uo. 6 o.

¹⁶ Uo. 129., 131. o.